

อ้อมแขน ของ พ่อกับแม่

ไม่มีใครพูดอะไร

วันที่ที่ฉันคลอดออกมา พยาบาลอุ้มฉันแล้วหันหลัง
นำไปวางลงบนโต๊ะ จากนั้นก็ห่อด้วยผ้าแล้วพาฉันไป
ยังห้องข้างๆ ทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในห้องคลอด
มีคนเต็มไปหมด แน่นอนมีแม่ของฉัน พยาบาล พ่อ
ของฉันที่ไปให้กำลังใจแม่ และนักเรียนแพทย์อีกกลุ่มหนึ่ง
ซึ่งกำลังยืนฟังคำอธิบายของหมอใหญ่ และแล้วคนที่
ไม่เกี่ยวข้องได้ถูกเชิญออกจากห้องเพื่อให้แม่อยู่ตามลำพัง
แม้แต่พ่อก็ต้องออกไปคอยที่ห้องรอพบแพทย์ ไม่มีใคร
พูดอะไรเลย

วันที่ 28 กันยายน เวลาประมาณ 8 โมงเช้า ฉันลืมหิวขึ้นมาดูโลก ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่าฉันจะแตกต่างไปจากคนอื่น ๆ นั่นคือเป็น "คนพิการ" อย่างที่เขาเรียกกัน นับตั้งแต่แม่ตั้งท้องและตลอด 9 เดือน ทุกอย่างดูเรียบร้อยดี ไม่มีอาการผิดปกติใดๆ เกิดขึ้น

นั่นเป็นช่วงเวลาก่อนที่จะมีการใช้อัลตราซาวด์กันอย่างแพร่หลาย เพื่อตรวจดูเด็กในครรภ์เหมือนในปัจจุบัน

แม่ของฉันชื่อ อันนา พ่อชื่อ รอล์ฟ ตลอดระยะเวลาของการคลอด เป็นช่วงที่ยากลำบากที่สุดสำหรับแม่ ตอนบ่ายของวันที่ 26 กันยายน น้ำคร่ำเริ่มไหล แม่จึงไปที่โรงพยาบาลเียนเซอปปิง พ่อซึ่งไปรับการฝึกทหาร (ตามกฎหมายของประเทศสวีเดนในเวลานั้น ผู้ชายทุกคนต้องไปฝึกทหารปีละครั้งละ 1 เดือน) ต้องขออนุญาตออกมาจากค่ายซึ่งเป็นเรื่องยากมาก และแม่ก็ดีใจอย่างยิ่งที่พ่อออกมาได้ เพราะแม่เจ็บท้องมากแต่ยังไม่คลอดสักที แม่เจ็บท้องตลอดคืน ตลอดวัน และอีก 1 คืน

ในที่สุดหลังจาก 34 ชั่วโมง แห่งความทุกข์ทรมาน ฉันก็คลอดออกมา

เมื่อแรกคลอดตัวฉันยาว 48 เซนติเมตร และหนักเพียง 2,400 กรัมเท่านั้น ฉันไม่มีแขน ตรงหัวไหล่มีแต่ปุ่มเล็กๆ 2 ปุ่ม ขาข้างขวาดูปกติดี แต่ขาข้างซ้ายสั้นกว่าขาขวาครึ่งหนึ่ง ส่วนเท้าซ้ายชี้ขึ้นข้างบนเกือบจะถึงขา ยิ่งกว่านั้นใบหน้าของฉันยังเป็นสีม่วง บางคนบอกว่าอวัยวะภายในของฉันคงผิดปกติด้วย และต่างสงสัยว่าฉันจะรอดหรือไม่ แต่เจ้าหน้าที่ที่ยังตอบไม่ได้ นั่นเป็นสาเหตุที่เขาพาฉันไปไว้ที่ห้องหนึ่ง

ที่แรกพอกับแม่ยังไม่รู้อะไร เพราะฉันเป็นลูกคนแรก ท่านจึงไม่มีประสบการณ์ในกระบวนการคลอด ไม่ว่าจะที่โรงพยาบาลนี้หรือโรงพยาบาลไหน ดังนั้น ท่านจึงคิดว่าเป็นเรื่องปกติที่เขาพาฉันไปไว้อีกห้องหนึ่ง และพ่อดังคงคอยอยู่ที่ห้องรอพบแพทย์

หลังจากนั้นประมาณ 1 ชั่วโมง หมอคนหนึ่งจึงได้มาอธิบายถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและความพิการของฉัน โดยอธิบายให้พ่อฟังก่อน จากนั้นก็อธิบายให้แม่ฟัง หมออธิบายความจริงเกี่ยวกับความพิการของฉันด้วยท่าทีที่สงบ พร้อมให้ยาระงับประสาทแก่พ่อกับแม่ หมอไม่รู้ว่าจะฉันจะมีชีวิตรอดหรือไม่จนกว่าจะได้ตรวจดูอวัยวะภายใน จึงแจ้งพ่อกับแม่ว่า...

หากฉันมีชีวิตรอด ท่านทั้งสองมีสิทธิ์กั๊งฉันไว้ กับสถาบันดูแลเด็กพิการได้

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่พ่อกับแม่ของฉันตัดสินใจยากมาก หมอพูดกับท่านว่า "คุณต้องเข้าใจนะว่าคุณจะต้องเลี้ยงดูลูกของคุณไปอีกอย่างน้อย 20 ปี"

แม่อ่อนเพลียมากหลังคลอด และยังมีนั่งจากยาชาที่หมอให้เพื่อลดความเจ็บปวด สิ่งเดียวที่แม่เข้าใจคือมีสิ่งผิดปกติ จนกระทั่งพ่ออธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นซ้ำอีกครั้งแม่จึงเข้าใจ แต่พ่อกับแม่ก็ยังไม่เห็นฉัน

หลังจากนั้น 3 วัน เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากมาก แทนที่พ่อจะแจ้งข่าวที่นำยีนดีกับญาติพี่น้อง ท่านกลับต้องแจ้งข่าวเศร้า พ่อโทรไปหาญาติพี่น้องทุกคน ตา ยาย และป้าบริดามาที่โรงพยาบาล เข้ามานั่งข้างๆ แม่และเริ่มร้องไห้ เธอจะรอดชีวิตไหม ชีวิตของเธอจะเป็นอย่างไร แล้วรูปร่างหน้าตาของเธอเป็นแบบไหน

แม่พาฉันออกไปเดินเล่นเป็นครั้งแรก

พ่อ แม่ และฉัน ในห้องนั่งเล่นที่บ้านวันคริสต์มาสอีฟ

พระเจ้ามีแผนการอะไร พ่อกับแม่ของฉันเชื่อมั่นในพระเจ้ามากและท่านเป็นสมาชิกที่ดีของคริสตจักร แต่ตอนนี้มีความคิดหลายอย่างเข้ามาในหัวเมื่อพ่อกลับบ้านเป็นครั้งแรกหลังจากฉันคลอด ท่านคุกเข่าลงข้างเตียงและอธิษฐานต่อพระเจ้า ฉันรู้ว่าท่านขอหลายสิ่งหลายอย่างจากพระเจ้า และฉันก็รู้ว่าตอนนี้ท่านขอให้พระเจ้าเป็นผู้ดูแลสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

พ่อกับแม่ปลอบใจซึ่งกันและกัน ไม่นานแม่ก็เริ่มใช้ที่ปั้มน้ำนมเพื่อนำน้ำนมมาให้ฉันดื่มนในขณะที่ฉันยังอยู่ในห้องเด็กอ่อน นี่เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้ท่านมั่นใจว่าฉันปกติ เพราะฉันดื่มนมได้ และอวัยวะต่างๆ ภายในร่างกายทำงานตามปกติ

หลังจากนั้น 3 วัน พ่อกับแม่ได้รับอนุญาตให้มาเยี่ยมฉัน แม่ยังคงอ่อนเพลียอยู่จึงต้องนั่งรถเข็นมายังห้องเด็กอ่อน ท่านทั้งสองกังวลและตื่นเต้นมากจากคำบอกเล่าของหมบอกว่าฉันเป็นคนพิการ แต่คงไม่คาดคิดว่าฉันจะพิการขนาดไหน

พ่อกับแม่มองดูฉันทางกระจก ฉันนอนอยู่บนเตียง และนั่นแหละคือเลนา โยฮันสัน ทารกตัวเล็กๆ ที่น้ำหนักเพียง 2 กิโลกว่าเท่านั้น ฉันนอนทำปากจู๋ ดูมีสุขภาพแข็งแรง และมีความสุขเหมือนเด็กคนอื่น ๆ

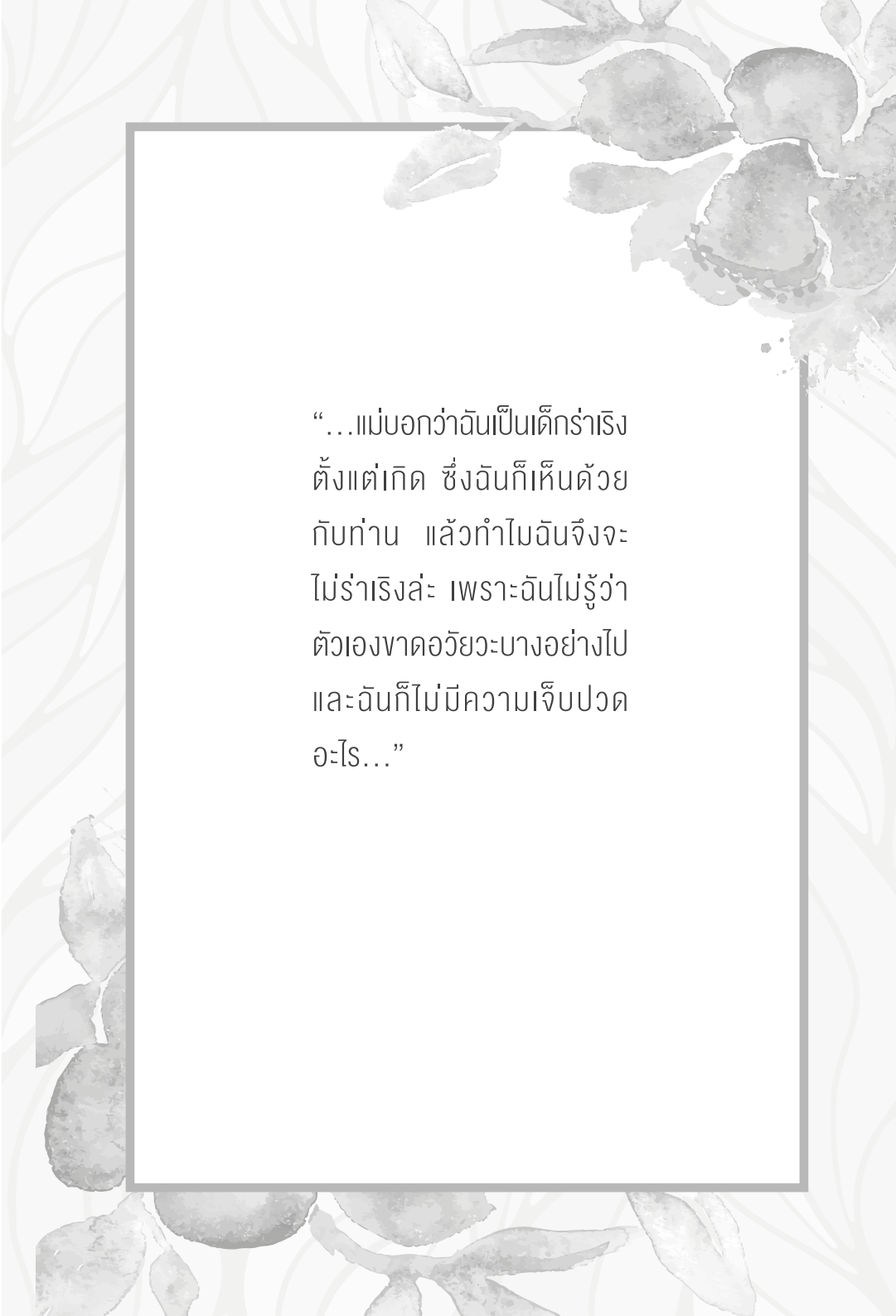
พ่อกับแม่รู้สึกว่า ฉันน่ารักมาก มากกว่า ที่พวกท่านคิดไว้เสียอีก

ฉันไม่แน่ใจ แต่คิดว่าคงเป็นช่วงเวลานี้ที่พ่อกับแม่ตัดสินใจว่าจะเลี้ยงและดูแลฉันด้วยตัวของท่านเอง แน่แน่นอนไม่ใช่เรื่องปกติที่พ่อกับแม่จะเลี้ยงดูฉัน

ซึ่งเป็นเด็กพิการ หลายคนในเมืองนั้นแนะนำให้ฝากฉันไว้กับสถาบันดูแลเด็ก
พิการ และท่านทั้งสองก็ตระหนักดีว่าเด็กพิการอย่างฉันคงเป็นภาระหนักมาก
พอแสดงความคิดเห็นที่บ่งบอกถึงการตัดสินใจของท่านว่า

การที่เธอไม่มีแขน
ก็ไม่ใช่เป็นไร แต่เธอ
ต้องมีครอบครัว

“...แม่บอกว่าฉันเป็นเด็กไร้เร
ตั้งแต่เกิด ซึ่งฉันก็เห็นด้วย
กับท่าน แล้วทำไมฉันจึงจะ
ไม่ไร้เรล่ะ เพราะฉันไม่รู้ว่
ตัวเองขาดอวัยวะบางอย่างไป
และฉันก็ไม่มีควมเจ็บปวด
อะไร...”

แม่บอกว่าฉันเป็นเด็กร่าเริงตั้งแต่เกิด แล้วทำไมฉันจึงจะไม่ร่าเริงล่ะ